

Księga Sędziów

Rozdział 11

Powołanie Jefty na wodza

1. Jefta z Gileadu był to rycerz waleczny, lecz był synem kobiety wszetecznej, z której Gilead spłodził Jeftę. 2. Lecz i żona Gileada urodziła mu synów; a gdy ci synowie żony dorośli, wygnali Jeftę, mówiąc do niego: Nie możesz dziedziczyć w rodzie naszego ojca, gdyż jesteś synem innej kobiety. 3. Toteż Jefta uciekł od swoich braci i osiedlił się w krainie Tob, gdzie zebrało się przy nim sporo nicponiów i grasowali razem z nim. 4. Po jakimś czasie wszczęli Ammonici wojnę z Izraelem. 5. Gdy zaś Ammonici wszczęli wojnę z Izraelem, przyszli starsi Gileadu do Jefty, aby sprowadzić go z krainy Tob. 6. I rzekli do Jefty: Pójdź i zostań naszym wodzem, a podejmiemy wojnę z Ammonitami. 7. Lecz Jefta odpowiedział starszym Gileadu: Czy to nie wy z nienawiści wygnaliście mnie z domu mego ojca? Dlaczego przychodzicie do mnie teraz, gdy popadliście w niedolę? 8. Starsi Gileadu odpowiedzieli Jefcie: Właśnie dlatego zwróciliśmy się teraz do ciebie, abyś poszedł z nami i wojował z Ammonitami jako nasz wódz, wódz wszystkich mieszkańców Gileadu. 9. I rzekł Jefta do starszych Gileadu: Czy jeżeli mnie sprowadzacie z powrotem, abym wojował z Ammonitami, a Pan mi ich wyda, to czy zostanę waszym wodzem? 10. Starsi Gileadu odpowiedzieli Jefcie: Pan niech będzie świadkiem między nami, jeśliśmy nie mieli postąpić według twego słowa. 11. Jefta poszedł więc ze starszymi Gileadu i lud ustanowił go nad sobą naczelnikiem i wodzem. I przedłożył Jefta całą swoją sprawę Panu w Mispa.

Rokowania Jefty z królem Ammonitów

12. Następnie Jefta wyprawił posłów do króla Ammonitów z takim oświadczeniem: Co za przyczyna, że przybyłeś do mnie, aby wojować w mojej ziemi? 13. Król Ammonitów odpowiedział posłom Jefty: Dlatego, że po wyjściu z Egiptu Izrael zajął moją ziemię od Arnonu aż po Jabbok i aż po Jordan. Oddaj ją więc z powrotem dobrowolnie. 14. Wtedy Jefta ponownie wyprawił posłów do króla Ammonitów 15. Z takim oświadczeniem: Tak mówi Jefta: Nie zajął Izrael ziemi Moabitów ani ziemi Ammonitów. 16. Po wyjściu z Egiptu Izrael wędrował przez pustynię aż do Morza Czerwonego i przyszedł do Kadesz. 17. Wtedy Izrael wysłał posłów do króla edomskiego z prośbą: Pozwól mi, proszę, przejść przez twoją ziemię. Lecz król edomski nie chciał o tym słyszeć. Posłał również do króla moabskiego, lecz i ten nie był skłonny, więc Izrael zatrzymał się w Kadesz. 18. Potem szedł przez pustynię i obszedł ziemię edomską i ziemię moabską, i doszedł od wschodu do ziemi moabskiej, i rozłożyli się obozem z tamtej strony Arnonu, a nie doszli do granic Moabu, gdyż Arnon jest granicą Moabu. 19. Izrael wyprawił też posłów do Sychona, króla amorejskiego, króla Cheszbonu, i kazał mu Izrael powiedzieć: Pozwól nam przejść przez twoją ziemię aż do naszego miejsca. 20. Lecz Sychon nie uwierzył Izraelowi, że chce tylko

przejsć przez jego obszar, przeciwnie, Sychon zebrał całe swoje wojsko i rozłożyli się obozem w Jahas, i wszczął wojnę z Izraelem. **21.** Wtedy Pan, Bóg Izraela, wydał Sychona i cały jego zbrojny lud w rękę Izraela; i pobił ich Izrael, i objął w posiadanie całą ziemię Amorejczyków, mieszkających w tej ziemi. **22.** I objęli w posiadanie cały obszar Amorejczyków od Arnonu aż do Jabboku i od pustyni aż do Jordanu. **23.** Tak tedy Pan, Bóg Izraela, wygnał Amorejczyków sprzed oblicza swego ludu izraelskiego, a ty znowu jego chcesz wygnać? **24.** Czy nie jest tak, że kogo Kamosz, twój bóg, wypędza, tego posiadłość ty zajmujesz, ale posiadłość każdego, kogo sprzed naszego oblicza wypędził Pan, nasz Bóg, my zajmujemy? **25.** Czy więc ty jesteś lepszy od Balaka, syna Syppora, króla moabskiego? Czy prawował on się z Izraelem, czy wojował z nimi? **26.** Gdy Izrael mieszkał przez trzysta lat w Cheszbonie i w jego osadach, i w Aroer i w jego osadach, i we wszystkich miastach, które są po obu brzegach Arnonu, dlaczego wtedy ich nie oderwaliście od nich? **27.** Ja w niczym ci nie zawiniłem, lecz ty źle postępujesz wobec mnie, wszczynając ze mną wojnę; niech Pan, sędzia, rozsądzi dzisiaj między synami izraelskimi i Ammonitami. **28.** Lecz król Ammonitów nie usłuchał słów Jefty, z którymi ten do niego się zwrócił. **29.** Wtedy Duch Pański zstąpił na Jeftę. I obszedł on Gileadczyków i Manassesytów, obszedł też Miszę Gileadzką, i z Miszy Gileadzkiej wyruszył na Ammonitów.

Ślubowanie Jefty i jego zwycięstwo

30. A Jefta złożył Panu ślub tej treści: Jeżeli wydasz Ammonitów w moje ręce, **31.** To wówczas, gdy cało powrócę z wyprawy na Ammonitów, do Pana należeć będzie i na całopalenie złożę mu to, co wyjdzie na moje spotkanie z drzwi mojego domu. **32.** I wyruszył Jefta przeciwko Ammonitom, aby z nimi walczyć, a Pan wydał ich w jego ręce. **33.** I zadał im bardzo ciężką klęskę na obszarze od Aroer aż do okolic Minnit, zdobywając dwadzieścia miast, i aż do Abel-Keramim. Tak zostali Ammonici upokorzeni wobec synów izraelskich.

Jefta i jego jedynaczka

34. A gdy Jefta przyszedł do Mispa i zbliżył się do domu swojego, oto córka jego wyszła na jego spotkanie z bębenkami i tańcami; była zaś ona jedynaczką, oprócz niej nie miał ani syna, ani córki. **35.** Toteż gdy ją zobaczył, rozdarł swoje szaty i rzekł: Ach, córko moja, zdruzgotałaś mnie, sama zaś stałaś się dla mnie nietykalną, złożyłem bowiem ślub Panu i nie mogę się cofnąć. **36.** A ona rzekła do niego: Ojczy mój, skoro złożyłeś ślub Panu, uczyni ze mną, jak ślubowałeś, gdy Pan sprawił, że wzięłeś pomstę na twoich wrogach, na Ammonitach. **37.** Poprosiła tylko swojego ojca: Niech to będzie mi użyzione: pozostaw mi dwa miesiące czasu, abym mogła pójść i chodzić po górach, i opłakiwać moje dziewictwo wraz z moimi towarzyszkami. **38.** A on odpowiedział: Idź! I wypuścił ją na dwa miesiące. Poszła tedy wraz ze swoimi towarzyszkami i opłakiwała swoje dziewictwo na górach. **39.** A po upływie dwóch miesięcy powróciła do swojego ojca, on zaś uczynił z nią zgodnie ze ślubem, jaki złożył. Ona nie

obcowała z żadnym mężczyzną. I weszło to w zwyczaj w Izraelu, **40.** Że rokrocznie schodzą się dziewczęta izraelskie, aby przez cztery dni w roku nucić pieśni ku czci córki Jefty Gileadczyka.

© Towarzystwo Biblijne w Polsce, Warszawa, 1975

aktualizacja modułu: 2020-07-01